

Sygnatura akt I C 687/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

K., dnia 10 lutego 2014 roku

Sąd Okręgowy w Koninie I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Krzyżak

Protokolant: sekr. sądowy Justyna Tomasik

po rozpoznaniu w dniu 27 stycznia 2014 roku w Koninie

sprawy z powództwa Z. N.

przeciwko (...) SA w S.

- o zapłatę

1. Zasądza od pozwanego (...) S.A. w S. na rzecz powoda Z. N. kwotę 115.260 zł (sto piętnaście tysięcy dwieście sześćdziesiąt złotych) z ustawowymi odsetkami:

- od kwoty 50.000 zł od dnia 31.12.2010 r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 65.000 zł od dnia 27.07.2013 r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 260 zł od dnia 16.10.2012 r. do dnia zapłaty.

2. W pozostałym zakresie powództwo oddała.

3. Zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.325,40 zł (dwa tysiące trzysta dwadzieścia pięć złotych czterdzieści groszy tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 1.591,50 zł (jeden tysiąc pięćset dziewięćdziesiąt jeden złotych pięćdziesiąt groszy) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa adwokackiego.

4. Nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa (Sąd Okręgowy w Koninie) kwotę 6.412,40 zł (sześć tysięcy czterysta dwanaście złotych czterdzieści groszy) tytułem części nieuiszczonych kosztów sądowych.

SSO Małgorzata Krzyżak

Sygn. akt I C 687/13

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 1 października 2012 r. wniesionym do Sądu Rejonowego w Koninie Z. N. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w S. kwoty:

- 50.000 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11.06.2010 r. do dnia zapłaty, tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę,

- 260 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty tytułem zwrot kosztów leczenia oraz o zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu podniósł, że w dniu 12.04.2010 r. doszło do zdarzenia drogowego, którego sprawcą okazał się Z. D. kierujący pojazdem marki (...)o nr rej. (...), a poszkodowanym został Z. N.. Na skutek wypadku odniósł on

szereg obrażeń, był poddawany operacjom oraz zabiegom. Był pacjentem poradni ortopedycznej, chirurgicznej, neurologicznej i zdrowia psychicznego. Do dnia dzisiejszego przechodzi długotrwałą i ciężką rekonwalescencję i od ponad 2 lat uczęszcza na zabiegi fizjoterapeutyczne oraz zajęcia na basenie. W toku postępowania likwidacyjnego ustalono u niego 52 % uszczerbku na zdrowiu i pozwany przyznał mu kwotę 55.000 zł tytułem zadośćuczynienia. W związku z doznaną krzywdą domaga się przyznania dodatkowej kwoty 50.000 zł, gdyż pozwany nie uwzględnił wszystkich zaistniałych skutków zdarzenia.

W odpowiedzi na pozew (...) S.A. z siedzibą w S. wniosło o oddalenie powództwa, ponieważ wypłacona kwota 55.000 zł w całości wyczerpuje żądanie zadośćuczynienia. Odnośnie żądania kwoty 260 zł pozwany stwierdził, że nie została ona wykazana. Pozwany wniósł także o zasądzenie kosztów procesu (k. 128).

W piśmie procesowym z dnia 18.07.2012 r. Z. N. rozszerzył powództwo domagając się zasądzenia od pozwanego kwoty 160.000 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 11.06.2010 r. oraz ustalenia odpowiedzialności za skutki wypadku, które mogą pojawić się u powoda w przyszłości (k. 227).

Postanowieniem z dnia 22.07.2013 r. Sąd Rejonowy w K. uznał się niewłaściwym rzeczowo i sprawę przekazał do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w K. (1) (k. 230). W piśmie z dnia 30.07.2013 r. pozwany ustosunkowując się do rozszerzonego żądania wniósł o oddalenie powództwa w całości.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

Prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w K.z dnia 14.09.2010 r. w sprawie o sygn. akt (...) H. D. (1) został uznany za winnego tego, że w dniu 12.04.2010 r. w W. na ul. (...) nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że kierując samochodem osobowym marki (...)nr rej. (...) podczas wyjeżdżania z posesji na ulicę nienależycie obserwując prawą stronę jezdni, zjechał drogę prawidłowo jadącemu motocyklem H. (...) nr rej. (...) Z. N., na skutek czego kierujący pojazdem H. (...) nr rej. (...) Z. N. doznał obrażeń ciała w postaci urazu wielonarządowego : złamania trzonu kości udowej, złamania żeber VII-IX po stronie prawej, stłuczenia klatki piersiowej i płuc (...), złamania wyrostków poprzecznych kręgow od L1 – L5 po stronie prawej, krwiaka zaotrzewnego, uszkodzenia tętnicy udowej powierzchownej, które to obrażenia spowodowały wystąpienie choroby realnie zagrażającej życiu w postaci zespołu ostrej niewydolności oddechowej ((...)) natomiast pasażerka motocykla M. N. doznała obrażeń ciała w postaci skręcenia kręgosłupa szyjnego i lędźwiowego, wstrząśnienia mózgu, naruszających czynności narządów jej ciała na czas powyżej 7 dni. Za powyższe przestępstwo z art. 177 § 2 k.k. wymierzono H. D. karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 4 lat próby oraz karę grzywny w liczbie 100 stawek dziennych po 10 złotych każda stawka.

H. D. posiadał wykupione ubezpieczenie w zakresie odpowiedzialności cywilnej u pozwanego(niesporne).

Powód po wypadku został przewieziony do Wojewódzkiego Szpitala (...) w K., gdzie rozpoznano uraz wielonarządowy polegający na : złamaniu trzonu kości udowej prawej, skręceniu kręgosłupa lędźwiowego, złamaniu żeber 7-9 po stronie (nie wpisano której), stłuczenie klatki piersiowej i płuc (...), złamanie wyrostków poprzecznych kręgow od L4-L5 po stronie prawej, krwiak zaotrzewnowy, uszkodzenie tętnicy udowej powierzchownej.

Przebywał on na Oddziale (...) do dnia 21.04.2010 r.

Przeprowadzono u niego leczenie polegające na zespoleniu śródszpikowym uda. Na skutek niewydolności oddechowej ((...)), która ujawniła się w trakcie zabiegu zespolenia uda został umieszczony na OIOM-ie gdzie przeprowadzono tlenoterapię bierną. Następnie do 21.04.2010 r. ponownie przebywał na oddziale ortopedii. Podczas pobytu na Oddziale (...) zdiagnozowano uszkodzenie tętnicy udowej powierzchownej prawej, konieczne było przewiezienie powoda do Kliniki (...) w P.. Był tam leczony do 23.04.2010 r. z rozpoznaniem niedokrwienia (...) po urazie uda i uszkodzeniu prawej tętnicy udowej powierzchownej. Wykonano rekonstrukcję tętnicy udowej wstawką żylną z podudzia.

W okresie od 23.04.2010 r. do 7.05.2010 r. powód przebywał się na Oddziale (...) w K.. Wypisany z rozpoznaniem: złamania trzonu kości udowej prawej i zespolenie gwoździem śródszpikowym r. Stan po leczeniu operacyjnym uszkodzenia tętnicy udowej powierzchniowej. Złamanie żeber 7-9 po stronie prawej, stłuczenie płuc. Wypisany został jako osoba chora poruszająca się o 2 kulach bez obciążania kończyny dolnej prawej. Po wypisaniu ze szpitala nadal odczuwał duży ból.

Następnie powód podjął leczenie rehabilitacyjne.

Od 28.05.2010 r. do 18.06.2010 r. przebywał na oddziale rehabilitacyjnym w szpitalu w K., gdzie podjęto wobec niego leczenie usprawniające, z uwagi na ograniczenie sprawności ruchowej związanej z urazami wielonarządowymi. Następnie leczony był w Poradni (...)K..

Od końca sierpnia do 10.09.2010 r. powód podjął leczenie w prywatnym zakładzie fizjoterapii w K..

W dniu 28.09.2010 r. na Oddziale (...) w Szpitalu w K. dokonano usunięcia śruby dystalnej z kości udowej prawej – w ramach usuwania materiału zespalającego.

Powód zgłaszał dolegliwości bólowe w miejscach doznanych urazów, w tym objawy korzeniowe lędźwiowe w z kresie kończyny dolnej.

W dniu 11.03.2011 r. lekarz neurolog stwierdził zaburzenia czucia w zakresie L 4 po stronie prawej, zanik mięśnia czworogłowego, osłabienie prostowników kolana prawego, ograniczenie ruchomości odcinka lędźwiowego kręgosłupa. Wydał zaświadczenie, że podstawowe leczenie i rehabilitacja zostały ukończone.

Od kwietnia 2011 r. powód powrócił do pracy.

W okresie od 13.09.2011 r. do 17.09.2011 r. przebywał kolejny raz na Oddziale (...), gdzie doszło do usunięcia materiału zespalającego z uda. Po wykonanym zabiegu ponownie był niezdolny do pracy przez okres 4 miesięcy. Przez okres leczenia powód uczęszczał na rehabilitację. Ponośli w związku z tym koszty leczenia związane z dojazdami do placówek medycznych, zabiegami fizjoterapeutycznymi oraz zakupem lekarstw. Zalecano mu korzystanie z zajęć na basenie, z których korzystał w listopadzie, grudniu 2010 r., styczniu 2011 r. poniósł z tego tytułu łączny koszt wynoszący 260 złotych (karta abonament).

Powstałe u powoda obrażenia miały charakter ciężki, a wystąpienie ostrej niewydolności (...) i złamanie kości udowej z uszkodzeniem tętnicy udowej stanowiły zagrożenie życia. Leczenie powoda wymagało długotrwałej i kompleksowej rehabilitacji oraz wykonania 4 zabiegów operacyjnych.

Ostateczny wynik leczenia powoda jest dobry, ale stłuczenie płuc z ostrą niewydolnością oddechową może w przyszłości skutkować ograniczeniem wydolności oddechowej, a uszkodzona tętnica udowa może w przyszłości skutkować wcześniejszymi zaburzeniami krążenia tętniczego w kończynie dolnej prawej. Obrażenia kręgosłupa w postaci złamania wyrostków poprzecznych i uszkodzenia dysków ograniczają nadal funkcje kręgosłupa i będą w przyszłości przyczyną nawrotów bólowych i pogorszenia funkcji kręgosłupa.

Od 2012 r. powód rozpoczął leczenie psychiatryczne w (...) w K. oraz w poradni (...) i (...). W wyniku wypadku wystąpiły u niego objawy psychopatologiczne w postaci lęku, poczucia niewydolności psychofizycznej, unikania sytuacji związanych z jazdą samochodem, zaburzenia koncentracji uwagi, nawracające obrazy z przebytego wypadku, zaburzenia snu. Dzięki leczeniu farmakologicznemu oraz wsparciu psychologicznemu udało się zredukować objawy lękowe, lecz nie ma całkowitej poprawy i powrotu do pełnego zdrowia. Zażywa lek przepisany przez psychiatrę oraz

środki przeciwbólowe K..

Konsekwencje wypadku miały wpływ także na jego sytuację zawodową. W chwili wypadku powód miał 36 lat i od ponad 14 lat wykonywał zawód policjanta. W związku z odniesionymi obrażeniami powrócił do pracy po upływie

około roku od wypadku, lecz wkrótce potem ponownie przebywał na kilkumiesięcznym zwolnieniu lekarskim. Nie jest w stanie przejść testów sprawnościowych, które są konieczne dla uzyskania awansu w pracy, nie może biegać. Obecnie przeniesiony został do pracy biurowej. Utracił na wadze i aby nie obciążać kręgosłupa nie może przytyć. Przed wypadkiem często grał w piłkę, dużo biegał, jeździł na nartach, łyżwach. Obecnie nie może tak aktywnie żyć. Jest ojcem dwójki dzieci w wieku 10 i 6 lat w związku z wypadkiem nie mógł aktywnie uczestniczyć w życiu rodziny, skupiał się przede wszystkim na leczeniu.

Nadal odczuwa ból w kręgosłupie lędźwiowym i ból w kończynach dolnych: ból w rejonie uda prawego (w okolicy złamania), obniżenie czucia na powierzchni przyśrodkowej podudzia prawego, bóle w nodze lewej o charakterze promieniowania od pośladka lewego do tylnej części uda lewego, ból kolana prawego podczas przyklęknięcia

Powyższe schorzenia spowodowały u powoda trwałe uszczerbek na zdrowiu w wysokości łącznej 72 % , został on ustalony na podstawie opinii biegłego neurologa Z. R., biegłego specjalisty chirurgii urazowej i ortopedii J. L., biegłego psychiatry M. R. i tak:

- 10% -dyskopatia pourazowa z zespołem korzeniowym lewostronnym (biegły Z. R.)
- 10%- zespół stresu pourazowego, (biegła M. R.).
- 10% - złamanie trzech żeber po stronie prawej z obecnością zniekształceń bez zmniejszenia pojemności życiowej płuc,
- 10% - stłuczenie klatki piersiowej z płuc z ostrą niewydolnością oddechową (...),
- 10% złamanie wyrostków poprzecznych L4,L5 po stronie prawej z przewlekłym zespołem bólowym
- 15% - złamanie kości udowej z uszkodzeniem tętnicy udowej powierzchownej,
- 7%- uszkodzenie tętnicy udowej (biegły J. L.)

Sąd ustalając stopień uszczerbku miał na uwadze to, że uwzględniony przez biegłego Z R. uraz kręgosłupa lędźwiowo-krzyżowego z następstwami w postaci złamanie wyrostków poprzecznych prawych jak zarzucił pozwany winien być oceniony przez biegłego specjalistę z zakresu chirurgii urazowej i ortopedii. J. L. w swojej opinii ustalił 10% stopień uszczerbku z tego tytułu , również na zarzut pozwanego stopień uszczerbku na zdrowiu z powodu stresu pourazowego został ustalony w oparciu o opinię biegłego psychiatrę.

W dniu 11.05.2010 r. Z. N. zgłosił pozwanemu Towarzystwu (...) zaistnienia szkody, jaka nastąpiła na skutek wypadku w dniu 12.04.2010 r.

W dniu 22.09.2010 r. pełnomocnik powoda zgłosił roszczenie o zapłatę zadośćuczynienia, nie podając jednak w jakiej wysokości domaga się jej przyznania.

Pozwany w dniu 27.10.2010 r. przyznał powodowi zadośćuczynienie w kwocie 20.000 złotych, a następnie w dniu 7 grudnia 2010 r. wypłacił dodatkowo 10.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

Pismami z dnia 16.12.2010 r. i 7.03.2011 r. powód nie zgodził się na wysokość przyznanego zadośćuczynienia w kwocie 30.000 złotych i zażądał wypłaty dodatkowych 70.000 zł a później już 60.000 złotych.

W dniu 17.03.2011 r. pozwany przyznał powodowi dodatkową kwotę 25.000 złotych. Zwrócił też koszty związane z dojazdami do placówek medycznych oraz na rehabilitację .

Pismem z dnia 21.11.2011 r. powód zgłosił zażądanie wypłaty zadośćuczynienia w kwocie 180.000 złotych.

W dniu 19.12.2011 r. pozwany stwierdził, że zadośćuczynienie w wysokości 55.000 złotych jest ostateczne i adekwatne do okoliczności faktycznych sprawy oraz przedłożonej przez powoda dokumentacji medycznej.

W trakcie dalszego postępowania przed ubezpieczycielem powód przedkładał rachunki związane z podejmowanymi przez niego zabiegami fizjoterapeutycznymi w 2012 r., pozwany odmówił zwrotu pieniędzy w związku z uczęszczaniem na basen.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów :

- zeznań powoda Z. N. (k. 146-148),

- opinii biegłych : Z. R. (k. 168-173, 188), M. R. (k. 193-195, 212-213, 00:01:26 – 00:12:48 – k. 260, J. L. (k. .216-218, 00:02:25 -00:18:11 – k.) , M. R. (1) (k. 264-265)

- dokumentów :zgłoszenia szkody komunikacyjnej (k. 11-14), dokumentacji z leczenia Z. N. (k. 15-89), rachunków za korzystanie z basenu (k. 90-93), pisma z dnia 22.09.2010 r. do pozwanego (k. 94-97), pisma pozwanego z 17.03.2011 r. (k. 100), dokumentacji z (...) i (...) (k. 101- 119), pisma do pozwanego z 21.11.2011 r. (k. 120), pisma pozwanego z 19.12.2011 r. (k. 122-123), aktach szkody nr (...).

Zeznania Z. N. Sąd ocenił jako wiarygodne, logiczne i znajdujące odzwierciedlenie w przedłożonej przez niego dokumentacji medycznej oraz opiniach biegłych. Sąd dał wiarę zeznaniom powoda odnośnie bólu, cierpienia i stresu na jaki był narażony w związku z odniesionymi obrażeniami , również z powodu przekazywanych mu informacji, że nie można wykluczyć konieczności amputacji nogi.

Obrażenia jakich doznał zmieniły jego dotychczasowy sposób życia, rezygnacja z aktywnego, sportowego trybu życia i trudności w wykonywaniu dotychczasowej pracy jako funkcjonariusz policji. Treść zeznań powoda co do odniesionych obrażeń była zgodna z opiniami biegłych Z. R., M. R. oraz J. L., M. R. (1).

W niniejszej sprawie zachodziła konieczność zasięgnięcia opinii biegłych co do ustalenia obrażeń, jakich doznał powód na skutek wypadku oraz określenia stopnia doznanego przez niego uszczerbku na zdrowiu. Powód nie zgłosił żadnych uwag co do wydanych opinii.

Natomiast zarzuty pozwanego odnośnie opinii biegłego z dziedziny neurologii Z. R., że nie powinien wypowiadać się co do zaburzeń stresowych oraz złamania wyrostków poprzecznych zostały uwzględnione i co do tych obrażeń wypowiedzieli się inni biegli zgodnie z ich specjalizacją. Biegły Z. R. odnosząc się do zarzutów pozwanego stwierdził, że w zakresie złamania wyrostków poprzecznych ocenę tego złamania pozostawił biegłemu ortopedzie, a ocenę stresu pourazowego biegłemu psychiatrze. Jednocześnie podtrzymał swoją ocenę w przedmiocie dyskopatii pourazowej.

Kolejne zarzuty pozwanego dotyczące opinii biegłego psychiatry i ortopedy są jedynie polemiką z prawidłowo dokonaną oceną stanu zdrowia powoda, stopnia uszczerbku na zdrowiu. Wątpliwości pozwanego odnośnie użycia pojęcia „ objawy lekowe” , „ nasilające się objawy lękowe” zostały w sposób jasny wyjaśnione przez biegłego M. R. , również podniesiona okoliczność przez pozwanego co do tego, że powód wskazał inną nazwę leku , nie miało żadnego znaczenia dla ustalenia stanu zdrowia psychicznego powoda. Jak wynika z opinii psychiatrycznej występują u powoda objawy psychopatologiczne w postaci lęku, poczucia niewydolności psychofizycznej, unikania sytuacji związanych z jazdą samochodem, zaburzeń koncentracji uwagi i snu, powracającymi obrazami z wypadku oraz niemożności powrotu do pełnej sprawności życiowej i zawodowej. Powstały u niego zaburzenia psychiczne, których nie miał przed wypadkiem i rzutują one na jego życie zawodowe oraz rodzinne, co uzasadniało ustalenie stopnia uszczerbku na poziomie 10 %.

Biegły ortopeda J. L. w swojej opinii określił „ całościowy” uszczerbek na zdrowiu powoda, przyjmując wartości wskazane przez pozostałych biegłych, a z uwagi na schorzenia z zakresu jego specjalizacji ustalił trwały stopień uszczerbku ustalił w wysokości 52 %.

a) dolegliwości związane z zaburzeniami adaptacyjnymi w następstwie urazu wielonarządowego -10% – wartość ta odpowiada uszczerbku na zdrowiu przyjętemu przez biegłą M. R.,

- b) złamanie trzech żeber po stronie prawej z obecnością zniekształceń bez zmniejszenia pojemności życiowej płuc 10%,
- c) stłuczenie klatki piersiowej i płuc z ostrą niewydolnością oddechową (...) 10%,
- d) złamanie wyrostków poprzecznych L4,L5 po stronie prawej z przewlekłym zespołem bólowym -10%,
- e) urazowy zespół korzeniowy lędźwiowo – krzyżowy po skręceniu kręgosłupa z uszkodzeniem dysku -10 %, co odpowiada tej samej wartości przyjętej przez biegłego Z. R. jako „dyskopatia pourazowa”,
- f) złamanie trzonu kości udowej z uszkodzeniem tętnicy udowej powierzchownej -15% powiększone o uszkodzenie tętnicy udowej -7%.

Biegły podkreślił, że uszkodzenie układu oddechowego, złamanie uda z uszkodzeniem tętnicy udowej są to ciężkie obrażenia ciała zagrażające życiu.

Każda z opinii biegłych była przydatna dla ustaleń sprawy, zawierała jasne i logiczne wnioski i została sporządzona w oparciu o całość dokumentacji medycznej znajdującej się w aktach sprawy oraz bezpośrednie badanie powoda.

Sąd dopuścił także dowód z opinii biegłego specjalisty chorób płuc M. R. (1), z uwagi na żądanie strony pozwanej. Biegły wskazał, że z przyczyn pulmonologicznych powód jest wyleczony, ale co do rozmiaru, długotrwałości i intensywności cierpienia związanych ze złamaniem żeber ocenę pozostawił biegłemu neurologowi i chirurgowi urazowemu. W tej sytuacji Sąd jako miarodajną przyjął ocenę urazu stłuczenia klatki piersiowej określoną przez ortopedę.

Pozostały materiał dowodowy, szczególnie wartość dowodowa dokumentów złożonych do akt nie budziła wątpliwości Sądu co do ich autentyczności, nie była również kwestionowana przez żadną ze stron.

Sąd zważył, co następuje :

Pozwany (...) S.A. z siedzibą w S. nie negowało swojej odpowiedzialności co do zasady za skutki wypadku komunikacyjnego z dnia 12.04.2010 r. jakich doznał powód Z. N., a jedynie co wysokości żądania.

Odpowiedzialność pozwanego wynika z treści art. 822 § 1 k.c. przy czym z mocy § 4 tegoż artykułu uprawniony do odszkodowania, w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, może przy tym dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela. Odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu odpowiedzialności cywilnej została doprecyzowana ustawą z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczeń Komunikacyjnych (tj. Dz.U. z 2013 r., poz. 392).

Żądanie zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w znajduje oparcie w treści art. 445 § 1 k.c.

Zgodnie z brzmieniem tego przepisu w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia, Sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę pieniężną tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Zadośćuczynienie stanowi formę rekompensaty pieniężnej z tytułu szkody niemajątkowej. Podstawą żądania jest doznana krzywda niemajątkowa w postaci ujemnych przeżyć związanych z cierpieniami psychicznymi i fizycznymi pokrzywdzonego.

Powód poniósł opisaną wyżej krzywdę w związku z zaistniałym wypadkiem komunikacyjnym. Doznał on szeregu obrażeń ciała, które zostały powyżej szczegółowo opisane, były to obrażenia realnie zagrażające jego życiu. Rozważając kwestię ustalenia „ należnego” zadośćuczynienia, Sąd miał na uwadze fakt, że ma ono charakter kompensacyjny, a tym samym jego wysokość powinna reprezentować ekonomicznie odczuwalną wartość (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 8 grudnia 1973 roku, III CZP 37/73, OSN 1974, Nr 9, poz. 145).

Przepisy kodeksu nie zawierają żadnych kryteriów, jakie należy uwzględnić przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia pieniężnego, te zostały wypracowane przez judykaturę. Kierując się tymi wskazaniem należy stwierdzić, że wielkość

zadośćuczynienia zależy od całokształtu okoliczności, w tym rozmiaru doznanych cierpień, ich intensywności, trwałości czy nieodwracalnego charakteru. Przy ustalaniu cierpień i ujemnych doznań psychicznych powinny być przede wszystkim uwzględniane zobiektywizowane kryteria oceny, jednakże w relacji do indywidualnych okoliczności danego przypadku (por. wyrok Sąd Apelacyjny w Białymstoku z dnia 1 lutego 2005 roku, III Apa 9/04, OSAB 2005/2/40).

W niniejszej sprawie Sąd miał na uwadze zarówno rozmiar cierpień fizycznych powoda jakich doznał w wyniku wypadku, czas leczenia, dolegliwości bólowe powstałe w następstwie urazów oraz procentowy uszczerbek na zdrowiu w wysokości 72 % . Wprawdzie określany procentowo rozmiar uszczerbku na zdrowiu ma jedynie charakter pomocniczy i nie stanowi on wyłącznej podstawy określania wysokości należnego świadczenia, , jednak nie sposób nie zauważyć, że wartość ta jest dość stosunkowo wysoka. Biegły J. L. określił, że doznane przez powoda obrażenia, a w szczególności wystąpienie ostrej niewydolności oddechowej (...) oraz złamanie kości udowej z uszkodzeniem tętnicy udowej stanowiły zagrożenie życia. Samo leczenie powoda było procesem długotrwałym i uciążliwym (przeszedł 4 operacje) związanym z dużym nasileniem bólu. Po przywiezieniu go do szpitala w K. odczuwał ogromny ból nawet w pozycji leżącej. Powód był świadomy swojego ciężkiego stanu zdrowia, przerażony. Badanie polegające na „wprowadzeniu kontrastu” również było bolesne. W Klinice w P. miał podaną morfinę. W czasie transportu z Kliniki z P. do Szpitala w K. odczuwał on również silny ból. Po przyjeździe do szpitala do K. kiedy zaczął krzyczeć z bólu dopiero otrzymał środki przeciwbólowe. Po wypisaniu ze szpitala , poruszał się za pomocą 2 kul. Konieczna była pomoc ze strony innych osób przez okres 6 miesięcy. Po leczeniu szpitalnym i przeprowadzonych operacjach powód wymagał kilkumiesięcznej rehabilitacji i w dalszym ciągu wymaga on leczenia usprawniającego. Sama rehabilitacja była również uciążliwa, musiał dojeżdżać na nią około 40 km w jedną stronę do K.. Sąd miał na uwadze także zakres cierpień psychicznych doznanych przez powoda wyrażających się w lęku, obawą przed prowadzeniem pojazdu, zaburzeniami snu, a także zmianami w aktywności fizycznej powoda. Nie sposób pominąć negatywnych skutków wypadku na rozwój jego kariery zawodowej. Charakter wykonywanej przez niego pracy wymaga od niego dużej sprawności fizycznej, pewności siebie, a obecnie na skutek urazów, powód nie jest w stanie przejść testów sprawnościowych i został skierowany do pracy „biurowej” . Również sposób spędzania czasu z dziećmi musiał ulec zmianie, z uwagi na jego ograniczenia ruchowe.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, że kwotą, która „zrekompensuje” , złagodzi poniesioną przez niego krzywdę w postaci bólu fizycznego oraz negatywnych przeżyć psychicznych stanowi kwota 170.000 złotych., a uwzględniając wypłaconą przez pozwanego w toku postępowania likwidacyjnego kwotę 55.000 złotych zasądził różnicę to jest 115.000 zł.

O odsetkach ustawowych Sąd orzekł kierując się treścią art. 481 § 1 i 2 k.c. oraz art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22. 05. 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152) zgodnie z którymi, zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie lub w terminie 14 dni licząc od dnia, gdy przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie okoliczności było możliwe (także art. 817 § 1 i 2 k.c.).

Powód dochodził odsetek od zadośćuczynienia począwszy od 11.06.2010 r. argumentując to, iż w dniu 11.05.2010 r. zgłosił szkodę pozwanemu. Należy jednak zauważyć, że nie zostało wówczas zgłoszone żądanie zadośćuczynienia. Dopiero w piśmie w dniu 22.09.2010 r., pełnomocnik powoda wystąpił z żądaniem zadośćuczynienia nie wskazując kwoty.

Zgodnie z wyrokiem S. N. z 6.07.1999 r. (III CKN 315/98, OSNC 2000, nr 2, poz. 31) „świadczenia odszkodowawcze zakładu ubezpieczeń są terminowe. Zakład nie pozostaje jednak w opóźnieniu co do kwot nieobjętych jego „ decyzją” , jeżeli poszkodowany po jej otrzymaniu lub wcześniej nie określił kwotowo swojego roszczenia „. W toku postępowania likwidacyjnego powód dopiero w piśmie z dnia 16.12.2010 r., które zostało doręczone pozwanemu w dniu 23.12.2010 r. wskazał żądaną kwotę zadośćuczynienia. Wobec czego Sąd przyjął, że należne odsetki od kwoty 50.000 zł (wskazane w pozwie) należą się od 31.12.2010 r. (po upływie 7 dni od otrzymanie pisma. przez pozwanego.

Rozszerzenie powództwa nastąpiło w piśmie z dnia 16.07.2013 r., które to zostało nadane pełnomocnikowi stronie pozwanej w dniu 19.07.2013 r. W tym wypadku przyjęto, że po upływie 7 dni od doręczenia rozszerzonego powództwa pozwany pozostawał w zwłoce.

Żądanie powoda obejmowało również zapłatę kwoty 260 zł tytułem poniesionych przez niego kosztów zajęć na basenie, a swoje oparcie miało ono w treści art. 444 § 1 k.c. stanowiącym, że w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Zdaniem Sądu żądanie zwrotu z tego tytułu kosztów było zasadne, gdyż zalecano powodowi ten rodzaj aktywności i rehabilitacji. Wydatki z tego tytułu były więc celowe, konieczne i służyły poprawie jego stanu zdrowia. Wbrew stanowisku stronie pozwanej, powód już w pozwie (na k. 90-93) przedstawił stosowne faktury dokumentujące te wydatki. Zasądzając odsetki od powyższej kwoty, Sąd ustalił je przyjmując, że biegną one po upływie 7 dni od doręczenia pozwanemu pozwu.

W pozostałym zakresie Sąd oddalił powództwo uznając, że żądane zadośćuczynienia za nadmiernie wygórowane. Odnosząc się do żądania ustalenia odpowiedzialności na przyszłość art. 189 k.c. Sąd uznał, że wobec nowych regulacji zawartych w art. 442¹ k.c. wyeliminowane zostało niebezpieczeństwo upływu terminu przedawnienia roszczenia o naprawienie szkody na osobie wcześniej niż szkoda ta się ujawniła. W tej sytuacji utracił znaczenie przytoczony w uzasadnieniu uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17 kwietnia 1970 r., III PZP 34/69, argument, że interes prawny w ustaleniu może polegać na złagodzeniu skutków upływu terminu przedawnienia. Stanowisko takie wyrażone zostało też w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2009 r., III CZP 2/09 (OSNC 2009, nr 12, poz. 168).

Wprowadzenie nowej regulacji w art. 442¹ § 3 k.c. - oznacza, że nie został w żaden sposób ograniczony czas, w jakim może ujawnić się szkoda na osobie, prowadząc do zaktualizowania się odpowiedzialności pozwanego za skutki danego zdarzenia. W niniejszej sprawie powód nie wykazał interesu prawnego w ustaleniu odpowiedzialności na przyszłość.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. dokonując ich stosunkowego rozdzielenia. Powód dochodził kwoty 160.260 złotych, a zasądzono 115.260 zł, a więc wygrał proces w 72 %. Opłata sądowa od pozwu wynosiła 8013 złotych. Biorąc pod uwagę wynik procesu powód powinien uiścić z tego tytułu kwotę 2.243,64 zł, zaś pozwany 5.769,36 złotych.

Powód uiścił opłatę w wysokości 2.513 zł oraz uiścił zaliczkę na opinie biegłych 1.000 zł. W trakcie postępowania ze Skarbu Państwa zostały wypłacone na rzecz biegłych należności z tytułu sporządzonych opinii oraz uczestnictwa w rozprawie. Łączna wartość poniesionych przez Skarb Państwa wydatków wyniosła 1.912,39 złotych. Powód powinien ponieść je w kwocie 535,46 zł, przy czym z uwagi na wpłaconą przez niego zaliczkę w kwocie 1.000 zł należy mu się zwrot kwoty 464,54 zł Strona pozwana natomiast zobowiązana pokryć te koszty w wysokości 1376,92 zł.

O kosztach zastępstwa procesowego orzeczona zgodnie z § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, i rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz(...), tekst jedn. Dz. U. 2013 r., poz. 461 i 490)) zasądzając je proporcjonalnie do wyniku sprawy.

Wobec powyższego orzeczono jak w punkcie 3 wyroku,

W pkt 4 wyroku Sąd nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Okręgowego w Koninie) pozostałe nieuiszczone koszty sądowe tj. część opłaty sądowej i wydatków związanych z opiniami biegłych (art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych). Tym samym uwzględniając zwrot kosztów sądowych powodowi z punktu 3 wyroku – 733,90 zł oraz kwotę zasądzoną w punkcie 4 wyroku, pozwany poniósł koszty sądowe w wysokości 7.146,28 zł (72% z kwoty 9.925,39)

SSO Małgorzata Krzyżak